

Ens
ha arribat

El cas egipci

Comentant el cop d'estat a Egipte, el director d'*El Mundo*, Pedro J. Ramírez, va piular que "les urnes no ho permeten tot". Entès perfectament. Però després que no doni lliçons de democràcia.

Any
Salvador Espriu

El meu fill, va gemegar la mare. I voldries que s'hagués empassat aquests llibrots? Perquè se'm perdi

La columna

Narcís-Jordi
Aragó

El drama d'un visionari

Amb les cartes creuades entre George Bernard Shaw, el director d'un museu londinenc i una monja benedictina, el dramaturg Hagh Whitmore va compondre una obra teatral, *The best of friends*, que Alvin Rakoff convertiria en el film del mateix títol. Amb un material semblant, Josep M. Puigjaner ha escrit l'obra dramàtica *Teilhard de Chardin* (Claret, 2013), basada en els contactes i les converses que el savi pensador va mantenir amb persones rellevants del seu temps com ara Gabriel Marcel, Henri Bergson, Henric de Lubac o Antonin Sertillange, així com amb tres dones singulars: la cosina Marguerite, Léontine Zanta i Lucile Swan.

Qui recorda avui Teilhard de Chardin, aquell jesuïta visionari que va ser fa cent

Teilhard de Chardin i l'evolució de l'univers

anys la icona del progressisme catòlic, sospitós d'heretodoxia al Vaticà i en el si de la seva pròpia companyia? Ara no en parla ningú, però Puigjaner s'hi ha mantingut fidel: recordo perfectament un article que li va dedicar fa 43 anys a la revista *Mundo social*. Amb aquesta obra, intenta explicar i resumir la complexa teoria evolucionista del científic i filòsof i aporta, a més, dades decisives per a la definició del seu perfil humà. Es tracta d'un text difícilment representable pel seu dens contingut i la seva limitada dramàtica, però que, posat en mans d'un director imaginatiu i audaç, podria reflectir les fases successives del que Puigjaner anomena "l'apassionant combat d'una evolucionista total". Una hipotètica escenificació de la peça tindria algunes escenes d'alt voltatge, com ara el llarg diàleg íntim d'amor i de renúncia entre Teilhard i Lucile Swan, l'artista nord-americana divorciada de Leon Blum. La lluita entre la intensa atracció física i intel·lectual dels dos enamorats i el desig del jesuïta de ser "fidel a la seva veritat" és d'un patetisme colpidor. És en aquesta cruïlla de la seva vida en què es revela la duresa extrema del combat de Teilhard per portar fins a les últimes conseqüències la seva evolutiva de l'univers i la seva confiança absoluta en "el camí dels homes cap a nous horitzons de plenitud". Un missatge d'esperança radical que convidaria escoltar més que mai en aquesta hora de crisi i de desengany globalitzat.

Les cares de la notícia

ESCRITOR I ARTICULISTA

Gregorio
Morán

Catalunya no
és Kosova

L'escriptor i articulista de prestigi Gregorio Morán afirma, en una entrevista al diari *Ara*, que té seriosos dubtes sobre la independència de Catalunya, ja que, en cas de produir-se, sosté que "això seria com Kosova", i afirma que una Catalunya independent estaria més a prop de Sicília que no pas d'Holanda.

PRIMER SECRETARI DEL PSC

Pere
Navarro

Un model
descafeïnat

L'acord a què han arribat el PSOE i el PSC sobre el model federal no ha estat ben rebut pels partidaris del dret a decidir, ni tampoc pels militants socialistes del sector catalanista. A canvi d'un missatge d'unitat del socialisme espanyol, ni tan sols es reconeix que Catalunya és una nació.

PRESIDENT GOVERN ESPANYOL

Mariano
Rajoy

El futur de les
pensions

Mariano Rajoy va fer ahir una defensa de la política econòmica del seu govern, evitant qual-sevol referència al cas Bárcenas, i insistint que per mantenir el sistema de pensions s'han de reformar, i que tot i entendre que és una reforma complexa, s'ha d'afrontar, posant l'ai al cor als actuals i futurs pensionistes.

EXTRESORER DEL PP

Luis
Bárcenas

La veritat
entre reixes

El diari *El Mundo* publicava ahir una conversa del seu director amb l'extresorer del PP, Luis Bárcenas, ara a la presó, on confessa que durant els darrers vint anys el Partit Popular s'ha estat finançant il·legalment rebent donacions de constructors i empresaris que així obtenien contractes i adjudicacions.

Ara torno

Dormir sense son

Pep
Riera

A un amic meu un dia una veïna el va agafar per banda i li va fúmer un ruixat de consideració. Molt enfadada, cridant i gesticulant, li recriminava que ella i el seu home no podien dormir i l'acusava de ser-ne el culpable perquè, segons ella, el soroll que no els deixava agafar el son provenia sempre de casa seva. El meu amic la va deixar esbravar, i quan el ruixat havia amainat li va contestar amb una pregunta que va deixar la veïna amb la boca oberta i petrificada mentre ell va girar cua tranquil·lament: "Ja tenen son quan van a dormir?"

Jo no sé ben bé qui tenia més raó dels dos, però és una anècdota que recordo sovint, sobretot en les situacions en

què passa allò que en diem que els arbres no ens deixen veure el bosc. O sigui, quan estem tan fixats en les coses accesoris que ens allunyem de les fonamentals. Per això m'ha tornat a venir a la memòria ara que es parla de la crisi de les sales de cinema. Els empresaris es queixen que cada vegada va menys gent al cinema, i la pujada de l'IVA de les entrades ha suposat un motiu perquè elevessin el to de les queixes al nivell d'alarma, perquè tots els costos que tenen no es cobreixen amb la venda d'entrades ni amb les crispe-

ANTHONY GARNER

tes. I, a més, hi ha la qüestió de la pirateria de pel·lícules per internet. No dubto que les dades i els arguments que aporten siguin ben reals. Segur que tot això té a veure amb el problema que denuncien els exhibidors. Però, com diria el meu amic: I les pel·lí-

cules? No sé vostès què en pensen, però els ben asseguro que és el principal motiu perquè jo també ara vagi menys al cinema. Jo no piratejo i les crispetes, si de cas, me les faig a casa. I, home, trobo que no és barat pagar nou o deu euros per veure una pel·lícula. Però el cinema m'agrada al cinema, i estic convençut que les vegades que hi vaig estan per sobre de la mitjana. Fins fa un parell o tres d'anys. Són les pel·lícules les que m'han allunyat del cinema. Efectes especials buits de contingut, històries sense història, arguments suats (re)presentats amb pretensiositat estètica, cinema independent que ni és independent i mira de no semblar cinema, ficció filmada com si fos documental. I paro. Sort de Clint Eastwood i Woody Allen, i alguna sorpresa. Sí, si a vegades no dormo és perquè no tinc son.